

Write de Windows, finestres per escriure

Un processador que proporciona molts tipus i mides de lletra amb qualsevol impressora

—Xavier Giró—

Un dels problemes amb què topen els que treballen a casa seva amb processadors de textos connectats a impressores senzilles és la dificultat i ben sovint la impossibilitat d'obtenir altre tipus de lletra que l'estàndard. Com a màxim, alguns processadors permeten triar entre els 10 i els 17 caràcters per polzada, amb la possibilitat de doblar-ne la mida. Però Write, el processador específic de Windows, ofereix una quantitat de possibilitats molt més gran, tant pel que fa a tipus de lletra —times, helvètica, de màquina d'escriure...— com pel que fa a la mida, que es pot augmentar tant com es desitgi. Tampoc no té cap dificultat per treure les majúscules accentuades, un dels ossos de la majoria de processadors i impressores. Això es deu al fet que es treballa sempre en l'opció gràfic. És clar que això comporta també alguns inconvenients...

És essencial disposar d'un ratolí i d'un ordinador compatible una mica potent. Seria ideal un AT-386, però un AT-286 (més barat, una mica menys ràpid) respon perfectament a les necessitats d'un processador de textos com el Write de Windows versió 3.0. El Write és un programa per escriure que aprofita tots els avantatges de l'entorn Windows. Però, que és Windows?

Tots els damnificats del sistema operatiu MS DOS, que hem hagut d'aprendre un munt de comandaments per crear o desfer directoris, copiar o esborrar fitxers, etc., etc.,... hem enyorat la facilitat amb què els usuaris de Macintosh treballaven i treballen. I no només a l'hora de fer anar fitxers amunt i avall, sinó també a l'hora de fer córrer qualsevol mena de programa del seu mostrari. Quan volen fer una cosa, el que sigui, comencen a obrir finestretes (Windows) del programa que sigui fent servir un ratolí —electrònic, és clar— que dirigeix una fletxeta que apareix a la pantalla fins que troben el que volen fer, pitgen un botonet, fan "clic", i ja està. És tota una altra filosofia de la vida; és una manera de treballar que alguns han presentat com si hagués estat pensada per a negats per la informàtica. Vet aquí una de les raons, la senzillesa, per les quals els Macs han fet forat.

Exportar filosofia

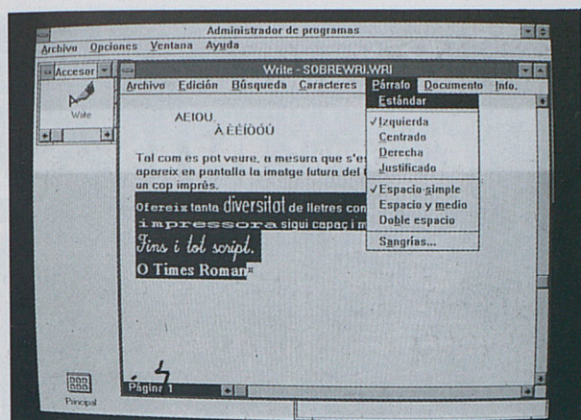
Windows és la importació de la filosofia Mac al món dels ordinadors compatibles. Amb Windows resulta més clar que no cal ser cap eminència per fer anar aquesta mena de màquines i els seus programes. El processador de textos Write n'és un exemple.

D'entrada, Write va sempre amb qualsevol versió de Windows. Per tant, és gratis sempre que es disposi de Windows, i ensopegar amb aquests disquets no és gaire difícil.

Si s'escriu amb Write el text va apareixent a la pantalla tal com serà un cop imprès. I dins del

Anàlisi d'altres programes de tractament de textos des del punt de vista dels usos més freqüents pel periodista han estat publicats a Capçalera en els números 22 (Locoscript PC), 23 (Multimate), 26 (Wordperfect), 27 (Works) i 28 (Framework).

— Les majúscules s'accentuen sense necessitat de fer les complexes operacions que exigeixen altres processadors, i a més sempre són visibles en pantalla —

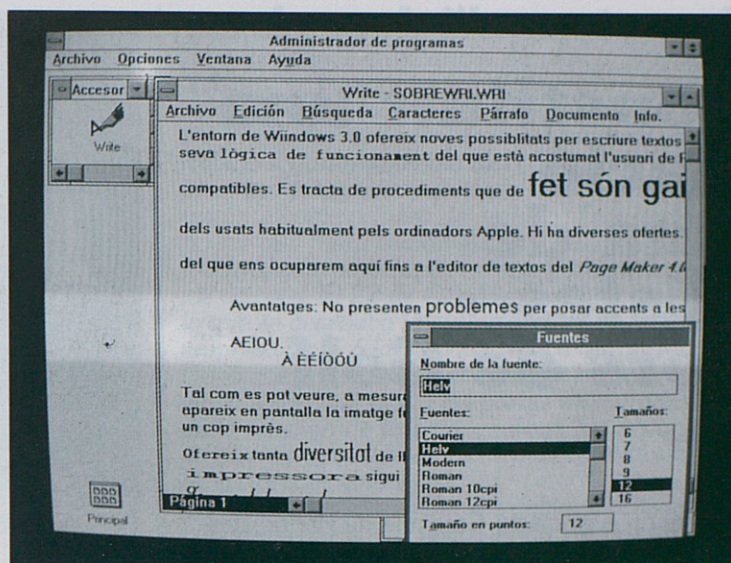
mateix text és pot optar per tants tipus de caràcters com la impressora sigui capaç de reproduir. Normalment, com més bona —i més cara— és la impressora més ampli és el ventall de lletres possibles, però sempre es pot enganyar el programa dient-li que es disposa d'una impressora millor. Això és efectiu si a la feina o algun amic té la impressora "falsa" i finalment la podem fer servir; si no és així l'enganyifa no té cap interès. Hi ha encara més avantatges. Per tallar text, o per moure'l de lloc, n'hi ha prou de marcar amb el ratolí el tros escollit. Això és tan senzill com fer anar un pinzell. Un cop remarcant el text, s'obre la finestra d'edició i es decideix si el tros en qüestió es vol tallar i llançar, tallar i enganxar en un altre lloc o simplement copiar-lo en una altra posició. En alguns programes dels Macs, quan es vol eliminar un element, primer se'l marca i després se l'acompanya amb el ratolí fins a un dibuixet que simbolitza una paperera, es fa "clic" i llest. Amb Write l'operació no arriba a ser tan gràfica —aquí cal llegir paraules—, però és prou senzilla com per no haver de sentir enveja.

Canviar d'aspecte

Si l'aspecte del text no convenç, llavors se'l marca amb el ratolí, s'obre la finestra de "Caràcters" i s'escull un nou tipus, i tot el bloc que havia estat marcat canvia. Pot ser que la família de la lletra ja vagi bé, però preferiríem que fos en cursiva i/o negreta. Cap problema, les accions són pràcticament les mateixes: es marca el text i es porta el ratolí fins a la finestra de "Caràcters", on apareixen les opcions possibles (estàndard, negreta, cursiva, superindex, subindex) i es fa "clic" sobre la desitjada.

Si la mida de la lletra escollida tampoc no ens agrada el procés és el mateix: un cop marcat el segment que es vol canviar, només cal buscar en la finestra de "Caràcters" la línia que determina la grandària dels tipus.

En cinc finestres (Arxiu, Edició, Caràcters, Paràgrafs i Document) queden agrupades totes les maniobres possibles. A més, encara que la versió anglesa no ofereix gaires dificultats de comprensió, és gairebé inevitable topar-se amb alguna versió de Windows en castellà. Els accents tampoc són un problema. Les

majúscules s'accentuen sense necessitat de fer cap operació especial de cap mena, cosa que és molt d'agrar. Es pot treballar amb dos textos alhora i, si l'ordinador ho permet, amb tres i quatre textos al mateix temps.

Amb Write no és rellevant la comparació que es pugui establir amb altres processadors de textos en relació amb el nombre de cops de tecla necessaris per efectuar una operació. Write és una altra filosofia, que sobretot és senzilla i que facilita la resolució dels problemes del qui escriu de forma més intuïtiva que altres programes. Hi ha una prova irrefutable: deixeu a una criatura d'entre 8 i 10 anys "jugar" amb Windows i en quatre dies us en podrà ensenyar.

Els que no tenen un AT no han de desesperar. Per poder gaudir d'aquests bàrbars avenços de la tècnica, de fet amb versions anteriors de Windows ja se'n pot treure un bon partit, i per fer córrer aquestes altres versions, encara que sigui una mica lentament, n'hi prou amb un XT. Malgrat aquestes meravelles, Write presenta alguns inconvenients. No compta les línies ni els caràcters per línia, la qual cosa suposa un descontrol respectable. Per poder treballar sobre mides estàndard (un full de 30x65 o altres casos similars) s'ha d'experimentar amb cada tipus de lletra —i les seves variacions de mida— per poder calcular *grosso modo* quant de text es pot encabir dins d'un full. En les impressores més senzilles, els canvis de mida oscil·len, en general, entre els 6 i els 12 caràcters per polzada, però també estan a l'abast mides grans extraordinàries. Hi ha qui acaba tenint-hi la ma trencada. Molt poques publicacions demanen els textos amb aquest sistema. I tampoc no té un gran nombre d'usuaris. En conseqüència, pel que fa a l'intercanvi de documents no sembla que hagi de ser gaire pràctic. Write tampoc no té un diccionari que passi pel sedàs les incorreccions dels textos o buscar sinònims. Però malgrat tot això, es merex que l'usuari caigui en la temptació de tastar-lo. ●

Dues mostres de les grans possibilitats gràfiques de presentació de textos que ofereix Write. Aquesta flexibilitat compensa altres inconvenients, com el de la lenta paginació.

Un processador per a treballs acurats

— Les principals incomoditats són que no compta la línia, ni la posició dins de la línia, ni la pàgina, i això suposa un descontrol considerable —